LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik **minden vasárnap.** Ára 3 hóra csak egy forint.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendő.	Pest, nov. 23. 1867. 34. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

Hevesi dal.

Ad notam: „Mély a Dunának a széle."

Messze van a tenger partja,
Ott üldögél Kossuth rajta . . .
Heves megye egyet intett csak felé,
Wenckheim báró mingyárt rosszul lett belé.

Miniszter ur! kérem szépen,
Vegyen egy süveget nékem,
Hadd tegyem fel a fejem tetejébe:
Ha bemegyek a vármegye termébe.

Eger város nem is sáros . . .
Rajner még is komiszáros!
Az érseki palotában van szálva . . .
Unja magát rettentően magába.

Hej de nagy a Mátra hegye!
Alatta van Heves megye.
Nem oly nehéz sujja a hegy kövének:
Mint a milyen Rajner Pál a megyének.

Egri piacz közepében . . .
Pecsenye sült akkor épen . . .
Mikor Rajner a szagát meg érzette,
Haragjában a bódét szét szedette.

Hej! az egri pincze grádics,
Igen nagyon kopik már is, —
Hogy ne kopnék? mikor annyit tiporják,
Ide ölik a vármegye sok gondját.

Zavaros a Zagyva vize . . .
„Könyektől sós annak ize"
Tele sirta szegény Heves vármegye!
Ellenét az isten akár . . . há tegye.

Ugy kell annak a megyének,
Mért nem zeng a Deák ének?
Azért ült fel Rajner Pál a nyergébe:
Tyüh! jaj! minő gyöngyen illik fölébe!? *)

KONDOR MARCZI.

*) Ugy e Jó uram! ezért a dalért megérdemel Ludas Matyi egy pár pint egrit?

Történelmi okmánytár.

IV.

Pécs város hódoló felirata Ackheim budai basához Anno 1687.

Hatalmas basa! a nagy ur papucsának hüséges csókolója! szomoru szivvel vettük kegyelmes leveledet, melyet hozzánk méltóztattál intézni, és a melyből megértettük, hogy a te nagy jóvoltod bizony hajlandó volna édes mindnyájunkat elveszteni egy kanál vizben, hogy ha neked erre Allah! erőt és tehetséget adott volna.

Azt mondod óh rettenthetetlen Ackheim! hogy mi lázadók vagyunk? Dehogy vagyunk, dehogy vagyunk. Szelidebbek vagyunk mi mint a galamb, türelmesebbek mint a birka, engedelmesebbek mint a kutya, csak azt ne kivánjátok, hogy hitünket megtagadjuk és a megváltó helyett holmi törpe b u b r e g e k e t imádjunk.

Eszeveszetteknek s hitteleneknek titulálsz bennünket nagy kegyesen hatalmas ur! midőn honpolgári kötelességünket teljesitjük s olyan tolmácsot választunk magunknak, kinek ékes nyelve leginkább tudja elpanaszolni határtalan sérelmeinket. Bocsáss meg nekünk rettentő basa! ha nyelvünk azt mondja, mit szivünk érez. Nem vesztettük mi el az eszünket, de engedelmeddel csak most találtuk meg; — nem is vagyunk mi hitetlenek, sőt erősen hiszünk a f e l t á m a d á s b a n, mihelyt megszólal az itélet trombitája.

Nem mi bennünk van a hiba kegyelmes ur! hanem a ti tányérnyalóitokban, kik megkeseritik epével az életnek italát, és ürmöt csepegtetnek az öröm poharába, — hogy még csak kedvünk se lehessen ebben a közösügyes bajok világában.

Óh tudjuk mi hatalmas lófarku basa! hogy a mi siralmas panaszaink előtt bedugjátok a fülötök dobját, hogy ne halljátok, nektek csak a harács és az adó kell. De hát gondoljátok meg kegyelmes urak! hogy ha ez a nép, mely meggörnyedt már a sok teher alatt, nem fizet és nem fizethet benneteket, bizony isten felkopik az állatok mint a Bálám szamarának, midőn széna helyett tövisbe harapott.

Azért is dorgálsz bennünket Allah kegyeltje! hogy nem halgatánk a ti csauszotokra, kit nevezvén neveznek Miksicsnek? ki nagy haddal és tömérdek kincscsel megrakodva jöve le Budáról a Dunán Mohácsig, hogy meghóditsa és a dákok vagy is d e á k o k uralma alá hajtsa a megvásárolt lelkeket, mint kanász a csürhét. Engedj meg óh rettentő basa! de most az egyszer ebre biztad a hájat és nyulra az oroszlányt.

Nem láttunk mi uram abból a tömérdek kincsből egy árva piczulát sem, mert a ti ravasz kincstárnokotok is azt a közmondást tartja: „igérd meg, ne add meg". Mutogatott ugyan egy fényes tallért, — melyre a Padisah pofa szakálla vala drukkolva, — hanem a mint megmutatta, elis tette rögtön vissza a zsebébe.

Máskor uram! okosabb embert küldjetek hozzánk, ne olyan bolondot, a ki hat ezer emberrel ijesztget, és még is egy drabantnak is kapitulál; először be, azután pedig ki hagyja magát a városból kisirtetni diadalmasan — főhadi szállására — az üszöghi pusztára.

Nincs itt hatalmas basa! egyébb baj, minthogy mi nem akarunk deákok lenni, ezért osztán az urnak reverendás szolgái közül sokan, kik az igéket nem a templomokban, hanem a korcsmákban szokták vala hirdetni és az urnak nyáját erőnek erejével elakarnák téritgetni az igaz utról a N e p o m u k utczába . . . egy cseppet sem kedvesek a mi szemeink előtt.

Dicső Ackheim! jól tudjuk mi azt, hogy te hatalmas vagy, — de azt is tudjuk, hogy van még te nálad hatalmasabb ur is; — azért hát csak hátrább egy kissé az agarakkal s ne méltóztassál velünk ugy beszélni mint kocsis a lovával, akkor aztán szent lesz köztünk a békesség.

Kik egyébiránt maradtunk uralkodásod első évében

hüséges kvótafizető alattvalóid

Pécs városának igazhivői.

Eredeti levelek.

XLI.

Szerkesztő polgártárs!

Matyit s ludat böven lehet ugyan itt is látni a székely föld kellö közepén, de „Ludas Matyit" a mai szentséges napig egy darabot sem láttunk.

Az isteni gondviselés gondoskodott azonban rólunk, hogy a mi keseredett szivünknek is legyen már egyszer egy kis gyönyörüsége s a Ludas Matyinak épen azon számát találta ide t é v e s z t e n i, melyben a nemzeti lelkesedést csigán is huznák felfele azok a közösügyes honboldogitók s még sem tudják f e l c s i g á z n i.

Elég az hozzá, bebokázott hozzánk Matyi barátunk egy kissé rongyosan . . . isten tudja hol hol nem járt, veszett egy vargabetüt csinálhatott, mert mi hozzánk Csikbe, Bécs-Ujhelyen keresztül érkezett, pedig hát a mint még kivehettük a czimszalagon B. Ujvárosra Csalán Péterhez volt adresszálva.

Az ilyen ujság expeditióból aztán azt merészkedünk sejteni, hogy ott Pesten a magyar királyi föposta direktiónál nem sok magyar hivatalnok lehet még alkalmazva most sem; söt ha nem csalódunk, az elsö titkári állomás hat hónap óta áll már üresen, és még sem töltik be valami jóravaló magyar emberrel, bizonyosan csehet várnak reá, a kinek aztán P é c s is B é c s lesz.

Ezen kis postai intermezzo után visszatérek szerkesztö polgártárs a kedves Matyira, ki ha hosszasabban idözhet vala itten Csikben, bizonyosan még több hóditásokat teszen, hanem hát nem akartuk utjában sokáig fenntartóztatni, gondolva, hogy régóta lesve várja már különben is gazdája, elbocsátottuk hát utra, mondván: „n e m s o k á r a l á t j u k e g y m á s t."

Hogy tehát annál hamarább láthassuk ime berukkolok ötöd magammal, mind meg annyi tözsgyökeres lúföszékelyel.

Sok becsületes emberre találna még itt a Matyi szerkesztö ur! hanem pénzt nem igen lehet találni. Ha találunk is nehéz hozzá jutni a mai felfordult világban, melyben két nyerget szokás egy paripára rakni s a magyar embernek kvóta szerént kell még busulnia is.

Én ugyan nem vagyok jártas a kótában, hanem láttam már vigan busan hegedülni s azt gondolom, hogy ha majd nekem is a szerént kell fizetnem — én is fütyölök egyet abból a kótából a hogy tudok.

A viszontlátásig

Székely Están.

Népszerü magyarázatok a közösügyes alkotmányról.

N. községben a szolgabirótól kapott utasitás nyomán erősen magyarázgatja a jegyző a közösügyes alkotmány boldogitó előnyeit, de bizony se-

hogy sem tudták felfogni a hallgatók a nagyboldogságot; egyik polgártárs tehát arra kérte a jegyzőt, hogy hát azt mutassa már ki: miben különbözik ez a 67-ik alkotmány a 48-ik szabadságtól?

A jegyző aztán igy magyarázta meg a különbséget:

„Miben különbözik atyafiak? hát ugy vegyék kelmetek a dolgot, hogy 48-ban magyar étvágyhoz illő paprikás pörkölt hust tálaltak fel bográcsban a nép elébe, és kelmetek azt lencsének nézték, most pedig böjtös lencsét tálaltak fel, pörkölt hus képében s tetszik vagy nem tetszik kelmeteknek, megkell most azt enni."

„De uram! — mondá az interpelláló polgártárs — csak egye meg a ki kitálalta."

~~~~~

„Hát hogy vagyunk már az alkotmánnyal nótárius uram?" kérdi a palócz az ujságból olvasgató jegyzőt.

Szomorun biz azzal Estók gazda! olyan ez az alkotmány mint a holdvilág, egyre fogy azzal a különbséggel hogy soha meg nem telik — válaszolt a jegyző.

~~~~~

„Ugyan atyamester ur! elfogadja e Kossuth a pécsi választást?"

„Mit gondol János mester! hogy fogadná, hiszen már a váczi választóknak szépen megmagyarázta, hogy miért nem fogadhatja el ezuttal a képviselőséget.

„Hiszen azt a levelét én is olvastam Kossuthnak, de hát nem mindenik ember feje kapitólium ám, hogy meg is értse", monda János mester.

— No hát megmagyarázom én, hogy megértse; példánakokáért ha kelmednek jól berendezett mühelye van uj csizma varrásához, nem örömest vállal foldozást ugy-e?

Uhm! értem már — monda János mester — bizony inasnak való szetye-potya munkát nem vesz kezébe az igazi jó mester ember.

~~~~~

Egy társaságban szóba hozá valaki, hogy hát hiszen Kossuth is köthetett volna 48-ban olyan alkut a némettel, mint a minőt kötött Deák 1867-ben.

„Dej'szen atyámfia az urban, nem fért vóna a meg az ő szeplőtlen becsületével — monda a hallgatók egyike."

~~~~~

Tilosban legeltette szamarát a palotai fazekas. Arra megy a csősz nagy káromkodva mondván: e l v e s z e m a szamaradat! minek hoztad ide legelni?

Azt mondja rá a fazekas: látom derék szép fiatal ember kend öcsém uram! kár volna kendnek ezt a vén csacsit e l v e n n i, k a p k e n d m é g — h a é p e n h á z a s o d n i a k a r — l e á n y t i s!

~~~~~

A füzfa poétákhoz

(kik már a komoly Pesti Naplóban is kezdenek csiripolni.)

Óh jaj nektek kezdő poéták,
Jaj nektek ifju sarjadék!
Előttetek már elkapkodták
A mi csak szép, jó és derék.

Hajnal sugár, üde harmattal . . .
Patakmoraj, zengő pacsirta,
Lenge szellő virág ilattal . . .
Komócsi már mind megirta.

Bus méla hold, fénylő harmatcsepp,
Pásztor sip, rezgő csillagok.
Eper ajak — melynél nincsen szebb —
Mind régi elkopott dolog.

A dicsőségnek fényes utja
Előttetek bevágva már,
Üres a költészet szent kutja . . .
S oda zárandokolni kár.

Én adok, én egy jó tanácsot . . .
Mely czélhoz vezet titeket,
Ott van Kossuth, azt gyalázzátok,
Irjatok rá gunyverseket.

Igy majd tudom, hogy e hazában
Ismeretes lesz nevetek,
Mint Herosztráté hajdanában . . .
Tehát csak igyekezzetek.

Az egy templomot égetett fel —
Ti egy oltárképet csupán . . .
Alkotmányunk szent egyházában
Befüstölhettek most . . . talán . . ?

Csak hogy végkép megsemmisitni
Sohasem lesztek képesek,
Hordjátok bár alá tüzelni
A kvótát . . . közösügyesek.

A dicsfény szent fejének éke
Áttör a füstön s lángokon,
És élni fog dicső emléke . . .
Mig él a magyar, mig áll a hon!

De ti azért czélt fogtok érni . . .
Ismeretes lesz nevetek,
Szentségtörők akartok lenni?
E czimet elnyerhetitek.

Antipáter.

~~~~~

A közösügyes függetlenség.

Karakán Marczi: Ni ni Matyi pajtás! ennek a magyarnak se keze, se lába, még is megáll magába.
Ludas Matyi: Meg ám ugy a hogy, nem látod, hogy ez a kétfejü madár tartja fülénél fogva a horgába?

Pattantyúk.

Kossuth ismét két levelet küldött a Magyar Ujságba, melyekben a vasuti 60 milliócska kölcsönt egy kicsit drágának találja. Meghisszük mi azt atyus! hogy nagyon igaza van, de hát ki tehet róla, ha az a vasut olyan sürgös? aztán meg ha nincs pénz, hát bizony kölcsön kell azt kérni. Hanem én csak a mondó vagyok, hogy ha Andrássy csak felényit is iparkodnék a honvédsereg felállitásával, mint a mikép sietett Lónyay a kölcsönnel, ezóta már magyarul riktályoznák a mi bakáinkat.

No hála istennek nem sokára leforog már ez az esztendő is, nem emlegetjük ezután 18 éves szenvedéseinket.

Hát aztán ezután minden bajunk meg lesz már orvosolva? kérdik atyámfiai!

No nem épen, — hanem ezután majd csak a 19 éves szenvedéseinket fogjuk emlegetni.

Midőn Görgei ezelőtt nehány hónappal először jelent meg Pesten, Ludas Matyi tréfás gunynyal kérdé, hogy talán bizony purifikáltatni akarja magát?

Ugy látszik, hogy bolondjába nagy igazat szólt Matyi! mert ime most a Honban s utánna több lapokban arról tudósitanak, hogy Görgei csakugyan egy katonai törvényszék egybehivását szándékozik kérni, mely tettei felett itéljen.

Csak aztán az országgyüléstől ne kérje ezt a becsületi biróságot (mely különben sem competens e tárgyban), mert attól tartunk, hogy a jelenlegi treszszirozott majoritás szavazat utján még azt is ki süti: hogy Görgei olyan ártatlan, mint a ma született bárány.

Miután az országgyülés egy három tagu biróságot küldött ki saját kebeléből a Kandó vérengző megválasztatása ellen beadott panaszok megvizsgálására: az ungváriak ujra hinni kezdenek a magyarok istenében.

Illusztrált népdal.

„Én ültettem az almafát,
Más szedi le az almáját."

Egy jobboldali képviselő olvasván a „Hon" azon számát, melyben Mocsáry, Deák Ferencznek a hevesi ügyben tartott beszédjét elemezi, midőn azon kitételhez ért, hogy „az isten óvjon meg a rest miniszterektől" hármat trüszszentett egymásután, a mi azt jelentette hogy igaz a mit olvas.

No hiszen nem is lesz belőle miniszteri tanácsos, a miért ezuttal a tigrisekkel szavazott.

Némely reform: főpap épen ugy tesz a központokkal mint a jelenlegi miniszterium a vármegyékkel. Azt hirdeti, hogy ne akadjanak bele a közügyekbe, hagyják a kormányzatot az ő tudós bölcseségére, majd elintézi ő a maga módja és szokása szerént, mert hát az alárendelteknek (!) nem kell minden lében kanálnak lenni. Bizonyosan azt hiszi az ily jámbor, hogy az alsóbb papok feje nem arra való, hogy gondolkozzék, hanem csak arra hogy ő nagy tiszteletessége előtt legyen mit meghajtani.

Az ungváriak köszönetet akarnak szavazni az igazságügyi miniszteriumnak, hogy igéretét mit a küldötségnek tőn, be is váltotta. Ugyan is a küldötség azt kérte, hogy egy katonai és polgári vegyes biróság küldessék ki a szomszéd megyékből a lefolyt vérengzés megvizsgálására. És a miniszterium egy nem is vegyes, nem is katonai, nem is egy szomszédmegyei biróságot, hanem költség kimélés tekintetéből ugyan azon helybeli és megyei tisztviselőket bizta meg a vizsgálattal, kik mint részben kandóisták, legjobban tudhatják, miképen lehet a szent igazságnak a nyakát is kitekerni.

Dicsekedett a góbé, hogy ő is ott volt Königräcznél a burkus háboruban, sebet is kapott, persze a hátulsó tomporájába, miért midőn kinevették volna a hallgatók, boszusan monda a góbé: ugyan messze vótak ketek, még azt sem tudják, hogy a poroszok hátultöltő fegyverekkel lőttek, hát csak nem lőhettek meg elölről."

Péter király.

(Régi krónika.)

Egy királyról szólok, hallátok-e hirét?
Magyar király volt ő, és minő király volt!?
Alig fogadá el a magyar az igét,
Ő annak nevében zsarolt és zsákmányolt.
Hja! ugy szokott lenni, ilyen Péterfélék
Rendesen azt teszik, ami nekik tetszik.
Semmi gondjuk másra, — mikor másnak vére
Tetteiktől meghűl, az övék meg akkor
Forróvá melegszik.

Persze az világos, hogy a jó magyarnak
Az ilyen király mint Péter! sohsem kellett.
Volt is aztán dolga a hóhéri karnak,
Vérrel akará ő megnyerni a keblet.
Számüzetés, halál, kicsinység volt nála,
Tudta vagy nem tudta? mindegy volt az neki.
A sok öreg szolga intette hiába!
Péter ugy gondolta, hogy ez életmódot
Hüséggel követi.

Egyszer a magyar is csak megunta végre,
Restelte a dolgot, hogy szemére vetik . . .
Kardra kelt, ki is folyt sok álnoknak vére —
S kimondák, hogy bizony Péter nem kell nekik.
Megijede Péter, futáshoz lát menten,
Elfutott, elfutott de csak egy időre:
Sok hive maradt még az országban itt benn,
Akik elszakadni, akik elmaradni
Hej! nem birtak tőle.

Mig oda volt Péter! küldöztek utánna
Sok derék követet, ki megfordult már ott,
Alkudtak Péterrel, persze az országra,
Ő oda igérte volna a világot.
Mert arra számitott: csak visszajöhessen,
Majd megis mutatja mit tanult Henriknél.
Henrik német császár a sok nógatásra
Péterrel megindult, ez meg azt hivé, hogy
Tőle a magyar fél.

Akik bent maradtak, munkálkodtak szörnyen,
Hogy meg ne csalódjék, a hizelgés fegyver . .
Melytől szabadulni nem lehet egy könnyen,
Háló az, a melyben hallá lesz az ember.
Ők az uj királynak hüséget esküdtek,
És hivek is voltak és zseböket tölték.
Azután jött Péter, most az uj királyt meg
Csatába kisérték, elárulták rútúl,
Azután megölték.

Hogy visszajött Péter — a magyar bujára!
Eladta Henriknek szép Magyarországot.
Ezen eladásnak jelképe volt lándsa,
Melyet átvett Henrik Székesfehérvárrott.
Boszus volt a magyar, de csak türte, türte
Péter is boszus volt, ő meg népét ölte.
Rettentő volt akkor rettentő a boszu . . .
Péter a király! a magyarok királya!!
Vidám arczot ölte.

Na de mindennek van határa valóban —
Megsokalta akkor a magyar a dolgot,
Felkiáltott: „király! ez bizony nem jól van"
A szó után dárda, lándsa, gerely forgott.
Péter nyulijedten Henrik felé szaladt.
— Na de Henrik tudta, hogy kivel van dolga,
Az alkukötésnél ötet is rászedte,
Most nem gondolt vele, — Péter a nemzethez
Fordula s igy szóla:

„Amit eddig tettem, azt mind nem én tettem,
Rosz tanácsadóm volt, rászedett, im látom
Az isten haragját lebegni felettem . . .
Ti haragotokat, — itéletem várom!"
— Itélték fölötte, börtönbe vetették,
De hát hova lőn a megöllettek vére?
A jog, az igazság nem hozza azt vissza,
Az a vér lehull le — előbb avagy utóbb —
Az utód fejére.

Vén krónikás.

Adomák.

Meghallván a v . . kiek, hogy a koronázási dombhoz földet kell küldeni minden megyéből, nosza rajta, kiment nagy ünnepélyesen az egész falu apraja nagyja a határra, s öszve vizsgáltak minden darab földet, de alkalmasnak egyet sem találtak, mivel egyik rész bevala vetve, a másikon a marha legelt, a harmadik pedig fel volt ugarolva s igy tovább — mindenik darab földre volt valami kifogásuk, ha egyiknek nem, tehát a másiknak. A földvizsgálók tehát vissza tértek a faluba, öszveültek a tanácsházba s jól megfontolván a dolog elejét és végét, azt határozták, hogy már csak várjanak Pesten a koronázással addig, mig learatnak és betakaritanak, akkor osztán majd szállitanak ők a Tiszán egy egész lábó földet még pedig a javából.

Midőn aztán meghallották hogy az ő földjük nélkül is megtörtént a koronázás, igy kiállta fel a kupak tanács: „de már ezt nem hittük vóna."

Győri Mike — vén deák, néha napján csak ugy koszt nélkül tengődött Pápán. —

Egyszer ilyen m e g k o s z t a t l a n i t o t t állapotában nyitott könyvébe mélyen elmerülve elmélkedett, — nem a tudománynak mi voltán — hanem azon hogy miként tehetne szert valami darab kenyérre vagy egy markóra (garasos czipó).

Az alatt be vitt az asszony a szobába egy kosár sült krumplit, minn kis gyermekei nagy zajt inditottak. Mike mintha tanulásában zavartatnék felszóllal: csöndet kérek!" de a felszóllalás nem használt, kétszer háromszor is ismétlé azt.

Utóbb az asszony egész illedelemmel kérdé. „Ugyan kérem Győri ur mi az a csönd, én azt nem értem, tessék megmagyarázni szivesen adok ha van a házámnál, csak ne haragudjék.

Mikének sem kellett több, mingyárt éhségére gondolt, s eként magyarázta meg a csöndöt, hogy az deák szó, magyarul azt teszi hogy sült krumpli. No megis kapta Mike aztán a csöndöt nem ugyan a szobában, hanem gyomrában.

Simontornyán volt valaha három férfi testvér s a legkisebbiket elvitték katonának. Az alatt a birtok osztatlan állapotban volt oda haza, de a két testvér a maga házrészét felépitette szépen, a katona testvérnek pedig egy harmadát meghagyták a régi rozzant állapotban.

Mikor a fiu haza szabadult kérte testvéreit, hogy az ő részét is épitsék fel, mert ő helyettük is szenvedett, de a testvérek róla tudni se akartak. Utóbb aztán haragra gerjed a baka s azt mondja ; „no aki lelketek van! én hát nem vesződöm ennek a rosz épületnek a lerontásával, hanem felgyujtom a magam részét, mentsétek a magatokét amint tudjátok! erre aztán mingyárt engedtek a makacs testvérek.

Hm! nem jó lett volna-e nekünk is igy egyezni az adósságon Bécsben?!

Kortes fogások.

K. megye g.. járásában a követválasztás alkalmával két párt állt szemközt egymással, még pedig mindkettő balpárt.

Nagyon természetes, hogy a két párt emberei mindent elkövettek, hogy saját pártjuk legyen a győztes fél, régi szokás szerént leginkább küzdöttek a gunyolódás fegyverével. Az elkeseredettebb párt kortesei felfedezvén, hogy a másik párt jelöltje rövid látó, nosza vége hossza nem volt az ellenfél boszszantásának. Ilyeténképen kezdték kapacitálni M . . . követjelölt embereit:

„Micsoda? hiszen a kit kendtek akarnak követnek választani — oly rövidlátó, hogy tegnap estvefelé is a kutágast kortesvezérnek nézte és meghitta vacsorára,“ — monda az egyik.

„De még ez semmi, hanem amint az udvarán meglátta a kötélre teregetett fehérnemüket, összeszidta a cselédséget, hogy mért eresztik szabadon a teheneket és a borjukat, mért nem csukják be az ólba?“ erősité a másik.

„Ez még mind csak bliktri, — szóla most egy harmadik, — a mint az előbbi csalódásán boszankodnék, és a szobába menne, megpillantja a konyha ajtó mellett lévő tejköpülőt, s azt koldusnak vélve, egy krajczárt akart neki adni. Azonban a földreesett krajczár pengése tudatá, hogy megint csalódott.

A képviselő jelölt mind e gunyolódások daczára is meglőn választva, most már meg azzal, boszantják a győztes pártot, hogy megnémult a képviselőjük, mert mióta az országgyülésen fennt van, — hallgat mint a hal.

Bőze generálishoz.

Sok a te érdemed, sok, óh nagy férfiu!
Kedélyed humoros, méltán vagy rá hiu.
Nagyra nőtt a fejed, menydörgés a hangod,
Gyakran félre vered azt a nagy harangot.
Ha diktiózni kell legény vagy a gáton,
Gyalog te nem beszélsz, hanem csak lóháton.
Magyarnak hisz, a ki látja a nadrágod,
Hős szeretnél lenni, de nincs bátorságod.
Kassánál legalább fogad kimutatád . .
Ki nem állhatván a puskapornak szagát.
De ha a bőgéstől dőlne el a csata:
Te lennél a világ első tábornoka.
Mivel fejedben nincs valami sok velő,
Azért oda kullogsz, hol nagyobb az erő.
Minél nagyobb lármát, minél több zajt csapol:
Annál több éljent és bravurokat kapol.
Az alakoskodást mesterileg viszed,
Sokszor a mit beszélsz még magad se hiszed.
Kossuth máskor talán aligha vétkezett?
Csak akkor, a midőn megcsókolt tégedet.

Az Igazügy kortese.

Sziporkák.

Tanitó. Hány ludatok van Jancsi!

Jancsi. Hát öt tanitó uram!

Tanitó. Ha hármat eladnátok belőle, menyi ma radna?

Jancsi. Gondolkodik sokáig, végre is igy fejti meg a kérdést: „nem adunk ám el egyet se.“

Álarczos bálba készülvén egy leányka, ki a tisztaságra nem sokat ada és kit ezért nénje örökösön dorgált — nem birta magát elhatározni, hogy minő maskarát és minő öltönyt vegyen magára, tanácsot kért tehát nénjétől. „Csak mosd meg magad s végy tiszta ruhát, bizonyosan senki sem ismerend reád“ — tanácsolá a jó néne.

Egy asszonyság lapok utján köröztetê, hogy oly dajkát kiván gyermekei mellé, ki azokat egyuttal irni és olvasni tanittsa. Ily dajka ugyan nem — hanem jelentkezett két végzett tanuló, kik a dajka tisztét is végezni ajánlkoztak.

Óh népnevelés! jöjjön el a te országod!!!

Börtönbe került a vén orgazda, hol meglátogatván fia, kérdezősködött az öreg az otthoni állapotokról.

— Bizony apám uram! ebül vagyunk mi odahaza.—

„Hogy, hogy édes fiam?“

— Hát a mult héten két ökrünk megdöglött. —

„Se baj édes fiam, döglött nekem már meg 12 ökröm is, még is itt vagyok la.“

A deficit.

Hé atyafi hallod! milljom teremtettét!
Ne szaladj előlem, hát elfeledhetnéd . . .
Hogy én hoztam neked az uj alkotmányod?
Milyet a világ még, de sohasem látott.

Na na na! nem mondtam hogy fizess azonnal,
Ne vájkálj zsebedbe olyan kinnal, bajjal.
Én csak azt kérdezem, — tudja egész világ!
Ki volt a nagyobb bölcs Salamon vagy Deák?

Salamon! vajjon mért? mert kincseket szerzett?
S népét gazdagitá? jó helyen áll nyelved.
Hát Deák mit csinált? méreg drága kincsen
Vett azt a némettől, ami ennek sincsen.

Mi nincs a nimetnek? pénze. De hát mi van?
Sok van neki, sok van, — a többek közt ott van —
Amit Deák megvett borsosan egy kicsit:
Ott van az a menkő örökös **deficit.**

Diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Iczik. Haszt e gewühre Mihály gazda! a thekhüntetes Pest vármegye küzgyölésén némelyik szabadsághus hazafih, meddigakharta prulungálni a miniszterek rendelete elleni khérvényjavaslathának benyujtását a képviselü házhoz?

Mihály. No ugyan meddig?

Iczik. Spiczcze gepóre! . . . hát a jüvendü tavaszi khüzgyölésig.

Mihály. Mért nem még az utolsó pesti vásárig?

Iczik. Ni ni khedves Mihály bátyah! mit is akharok khérdeni, hát fhüzetnek khendtek a jüvü eszthendüben is akczizt?

Hihály. Már aztán mért kérdi azt a szomszéd?

Iczik. Hát csopán csakh azirt, mert akkhur én is megkhütüm a Verzehrungssteuer kuntrakthust a herr von Lunyaival.

Mihály. Fizetünk ha muszáj, de hát még az országgyülés törvényesen nem szavazta meg a jövő évi fogyasztási adót.

Iczik. Nü nü nü . . . hát mit szavaz meg az urszággyőlés musthan thürvényesen?

Mihály. Nem tudja Iczik szomszéd! mért járnak most olyan erös patrolok estenként az utczán?

Iczik. Bizunyusan Büszürményinek akhar a fiatalság ilominálni.

Mihály. Hiszen Böszörményi nem az angol királynő körül lakik.

Iczik. Akkhur hát Deáknak akharnak bizalmat szavazni.

Egy baranyai esperesnek.

Ne szállj perbe én velem —
Óh én édes páterem!
S ne vedd a gunyt — hogy ha mar:
Önmagadra oly **hamar.**

Ludas Matyi gyorspostája.

Csak ránk disputálják
Ott a jobboldalon:
„Minden meg van adva"
Hát mi azs a minden?
Ast seretném tudni . .
Rugja meg a devla.
Mink is koordinált
Hatalmasság valánk
Egykor Nagy Idában,
Ehol la! tul tesen
Rajtunk Pest vármegye
. . . A retiráddában.

Kondor Marczinak: A kvótát mely dukál decz. 1-én megkapod.

H. Jeremiásnak: A gunyverset kaptuk, de terjedelme miatt nem közölhetjük. Az efféle kadentia különben is csak akkor pattan — ha rövid.

Pipiskének: Az Ungváron röpkedő kosmopolitikó-homoapathikó-humorisztikó-satyrikó-hóbortikó „Denevérre" faragott „Dicsének"-ből ugy hiszem elég lesz ennyi is:

„Csupasz is vagy, szőrös is vagy
Füles is vagy Denevér!
Élvezhetlen mixtura, mely
Egy hajító fát sem ér."

Értesités.

Ujonnan érkezett előfizetőinknek csak november 1-től fogva szolgálhatunk példányokkal. Egyszersmind arra is kérjük igen tisztelt prenumeránsainkat, hogy a hiányzó számokat még azon hét utolján sziveskedjenek megr eklamálni, melyen valamelyik szám kimaradt, mert ha később 3—4 hét mulva szólalnak fel, — nem vagyunk képesek azt után pótolni.

Rajzoló Ujházy.] Laptulajdonos és felelős szerkesztő: MÉSZÁROS KÁROLY. [Metsző Mihailovich.

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai). 3 korona-utcza 18. sz.